Samling af Afgørelser

PERSONALERETTENS DOM (plenum)

29. juni 2011 *

»Personalesag — kontraktansatte — indkaldelse af interessetilkendegivelser — stopprøver — krav om sprogfærdigheder — forskelsbehandling — hændelser i forbindelse med afvikling af prøverne«

I sag F-7/07,

angående et annullationssøgsmål anlagt i henhold til artikel 236 EF og artikel 152 EA,

Marie-Thérèse Angioi, Valenciennes (Frankrig), ved avocat M.-A. Lucas,

sagsøger,

støttet af:

Kongeriget Spanien ved abogado del Estado F. Díez Moreno,

og

Den Italienske Republik, først ved I. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato P. Gentili, derefter ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato P. Gentili,

intervenienter,

mod

Europa-Kommissionen ved J. Currall og M. Velardo, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

PERSONALERETTEN (plenum)

sammensat af præsidenten, P. Mahoney, afdelingsformanden, S. Gervasoni, og dommerne H. Kreppel (refererende dommer), H. Tagaras og S. Van Raepenbusch,

justitssekretær: W. Hakenberg,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 30. juni 2009,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

1 Ved stævning indleveret ved telefax til Personalerettens Justitskontor den 29. januar 2007 (originaleksemplaret blev indleveret den 2. februar 2007) har Marie-Thérèse Angioni nedlagt påstand om annullation af afgørelse af 14. marts 2006, hvorved Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor (EPSO) efter en indkaldelse af interessetilkendegivelser med henblik på at oprette en database over ansøgere, der vil kunne ansættes som kontraktansatte, besluttede at udelukke hende fra det videre forløb efter stopprøverne, idet hun ikke havde opnået et tilstrækkeligt resultat under de første prøver, der havde til formål at bedømme hendes evne til sprogligt logisk ræsonnement og talbehandling.

Retsforskrifter

1. *Vedtægtsbestemmelser*

2 Artikel 12, stk. 1, EF i den affattelse, der var gældende på det tidspunkt, da den i foregående præmis nævnte afgørelse blev truffet, bestemmer:

»Inden for denne traktats anvendelsesområde og med forbehold af dennes særlige bestemmelser er al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet, forbudt.«

3 Artikel 290 EF bestemmer:

»Med forbehold af de i […] statut[ten for Den Europæiske Unions Domstol] fastsatte bestemmelser fastlægger Rådet [for Den Europæiske Union] med enstemmighed den ordning, der skal gælde for [Unionens] institutioner på det sproglige område.«

4 Artikel 22, der har overskriften »Kulturel, religiøs og sproglig mangfoldighed« i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, proklameret i Nice den 7. december 2000 (EFT C 364, s. 1, herefter »chartret om grundlæggende rettigheder«), har følgende ordlyd:

»Unionen respekterer den kulturelle, religiøse og sproglige mangfoldighed.«

5 I artikel 1-6 i forordning nr. 1 om den ordning, der skal gælde for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 1952-1958 I, s. 59), bestemmes i den affattelse, som er relevant for denne sag:

»Artikel 1

De officielle sprog og arbejdssprogene for Unionens institutioner er dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, græsk, italiensk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk og ungarsk.

Artikel 2

Dokumenter, som en medlemsstat eller en person, der er undergivet en medlemsstats jurisdiktion, retter til Fællesskabets institutioner, kan efter afsenderens valg affattes på et af de officielle sprog. Svaret skal affattes på det samme sprog.

Artikel 3

Dokumenter, som en fællesskabsinstitution retter til en medlemsstat eller til en person, der er undergivet en medlemsstats jurisdiktion, skal affattes på denne stats sprog.

Artikel 4

Forordninger eller andre dokumenter, der er almengyldige, affattes på de tyve officielle sprog.

Artikel 5

Den Europæiske Unions Tidende udkommer på de tyve officielle sprog.

Artikel 6

Fællesskabets institutioner kan i deres forretningsorden fastsætte de nærmere regler for denne ordning på det sproglige område.«

6 Artikel 1d i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union i den affattelse, som er relevant for denne sag (herefter »vedtægten«), har følgende ordlyd:

»1. Ved anvendelsen af denne vedtægt er enhver form for forskelsbehandling på grund af køn, race, hudfarve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder eller seksuel orientering forbudt

[…]

6. Da princippet om ligebehandling og princippet om proportionalitet skal overholdes, skal enhver fravigelse fra dette princip begrundes objektivt og rimeligt og under henvisning til legitime målsætninger af almen interesse inden for rammerne af personalepolitikken. Sådanne målsætninger kan bl.a. være begrundelse for, at der fastsættes en obligatorisk pensionsalder og en minimumsalder for tildeling af alderspension.«

7 Artikel 82 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union i den affattelse, som er relevant for denne sag (herefter »ansættelsesvilkårene«), bestemmer:

»1. Kontraktansatte udvælges på et så bredt geografisk grundlag som muligt blandt statsborgere i de deltagende medlemsstater uden hensyn til race eller etnisk tilhørsforhold, politisk, filosofisk eller religiøs overbevisning, alder eller handicap, køn eller seksuel orientering og uafhængigt af civilstand eller familiemæssige forhold.

[…]

3. Som kontraktansat kan kun ansættes en person, der:

[…]

e) forelægger bevis for indgående kendskab til et af [Den Europæiske Unions] sprog og tilfredsstillende kendskab til et andet af [Unionens] sprog i det omfang, det er nødvendigt for udførelsen af hans hverv.

[…]

5. [EPSO] yder efter anmodning fra de enkelte institutioner bistand til institutionerne vedrørende udvælgelse af kontraktansatte og især til fastlæggelse af indholdet af prøverne og tilrettelæggelsen af udvælgelsesprocedurerne. [EPSO] drager omsorg for, at udvælgelsesprocedurerne for kontraktansatte er gennemsigtige.

[…]«

8 Artikel 3, stk. 2, i Europa-Parlamentets, Rådets, Kommissionens, Domstolens, Revisionsrettens, Det Økonomiske og Sociale Udvalgs, Regionsudvalgets og Ombudsmandens afgørelse 2002/620/EF af 25. juli 2002 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Personaleudvælgelseskontor (EFT L 197, s. 53) bestemmer, at »[EPSO] kan yde assistance til institutioner, organer, organismer og agenturer oprettet i medfør af traktaterne eller på grundlag af disse i forbindelse med afholdelse af interne udvælgelsesprøver og udvælgelse af øvrige ansatte«.

2. *Indkaldelse af interessetilkendegivelse*

9 EPSO offentliggjorde i 2005 »på vegne af EU-institutionerne og navnlig på Kommissionens og Rådets vegne« en indkaldelse af interessetilkendegivelser med henblik på »at oprette en database over ansøgere, der vil kunne ansættes som kontraktansatte til udførelse af forskellige hverv inden for Unionens institutioner (herefter »indkaldelsen af interessetilkendegivelser«). Indkaldelsen af interessetilkendegivelser var offentligt tilgængelig på EPSO's hjemmeside fra den 20. juni til den 20. juli 2005.

10 Punkt A, 2, i indkaldelsen af interessetilkendegivelser, der har overskriften »Den ønskede profil«, havde følgende ordlyd:

»Indkaldelsen af interessetilkendegivelser har til formål at ansætte personer inden for følgende generelle kompetenceområder:

For ansættelsesgruppe I: kontorbetjente, chauffører, administrativ bistand og manuelle arbejdstagere.

For ansættelsesgruppe II: vuggestue (hovedsageligt børnesygeplejersker), kontorchefer/ansatte, sekretærer, teknisk personale.

For ansættelsesgruppe III: økonomisk forvaltning, informatik/teknologi, operationelle opgaver.

For ansættelsesgruppe IV: administrative opgaver, kommunikations- og rådgivningsopgaver, forskere, ingeniører, lingvister, arkitekter. […]«

11 Det fremgik af punkt A, 3, i indkaldelsen af interessetilkendegivelser, der havde overskriften »Kvalifikationskrav og generelle betingelser«, at ansøgeren for at kunne søge en stilling som kontraktansat skulle opfylde kvalifikationskravene for den relevante ansættelsesgruppe og de generelle betingelser.

12 Hvad angår ansøgningsbetingelserne fremgik det af punkt A, 3, litra a), i indkaldelsen af interessetilkendegivelser, der havde overskriften »Minimumskrav til uddannelse«, at ansøgere til en stilling som kontraktansat i ansættelsesgruppe II skulle have en videregående uddannelse dokumenteret ved eksamensbevis, eller en ungdomsuddannelse dokumenteret ved eksamensbevis, der giver adgang til en videregående uddannelse og mindst tre års relevant erhvervserfaring (et sådant eksamensbevis kunne erstattes af et erhvervsuddannelsesbevis, såfremt der ikke fandtes en tilsvarende erhvervsuddannelse, der gav adgang til en videregående uddannelse på det tidspunkt, hvor eksamensbeviset blev udstedt) eller gennemførelsen af et grundskoleforløb, to års relevant supplerende specialisering og mindst fem års relevant erhvervserfaring.

13 Hvad angår de generelle betingelser fremgik det af punkt A, 3, litra b), i den franske version af indkaldelsen af interessetilkendegivelser, at ansøgerne blandt andre kvalifikationer skulle besidde »et indgående kendskab til et af Den Europæiske Unions officielle sprog ([dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, græsk, italiensk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, slovakisk, slovensk,

spansk, svensk, tjekkisk, tysk og ungarsk]) – hovedsproget (hovedsproget [ansås] automatisk for at være det sprog, der svarer til ansøgerens nationalitet eller det for uddannelsen nødvendige sprog) og tilfredsstillende kendskab til [tysk, engelsk eller fransk] – det andet sprog (som [kunne] være et andet sprog end hovedsproget).«

14 Udtrykkene »hovedsprog« og »andet sprog«, der fremgår af punkt A, 3, litra b), i indkaldelsen af interessetilkendegivelser, er skrevet med fed skrifttype.

15 Det fremgår af punkt C i indkaldelsen af interessetilkendegivelser, der havde overskriften »Afholdelse af prøverne«, at udvælgelsesproceduren ville ske i tre på hinanden følgende faser, nemlig »godkendelse af ansøgningen«, »stopprøver« og »udvælgelse med henblik på eventuel ansættelse«.

16 Hvad angår den første fase – godkendelse af ansøgningen – var det fastlagt, at EPSO ville udarbejde en godkendt database over ansøgerne, der var opdelt i forhold til de i indkaldelsen af interessetilkendegivelser definerede kompetenceprofiler og kvalifikationer, og at denne database derefter ville blive forelagt en udvælgelseskomité, således at denne komité kunne udarbejde en liste over de ansøgere, der fik adgang til at deltage i stopprøverne.

17 Hvad angår den anden fase – stopprøverne – fremgik det af indkaldelsen af interessetilkendegivelser, at de ansøgere, der var opført i den i foregående præmis nævnte database, ville blive indkaldt til tre forskellige prøver:

— egnethedsprøver, der har til formål at bedømme ansøgernes »generelle kompetencer« og navnlig deres »evner til sproglig og ikke-sproglig logisk ræsonnement og sprogfærdigheder«

— en prøve, der aflægges på samme tidspunkt, med henblik på at bedømme »deres kendskab til europæisk integration og EU-institutionerne«

— en særlig prøve, der aflægges på et senere tidspunkt, med henblik på at bedømme »deres særlige kompetencer«.

18 Det var præciseret, at stopprøverne ville blive afviklet på »det andet sprog (tysk, engelsk, fransk)«, som skulle være »et andet sprog end hovedsproget«.

19 Hvad endelig angår den tredje fase – udvælgelse med henblik på eventuel ansættelse – fremgik det af indkaldelsen af interessetilkendegivelser, at navnene på de ansøgere, der bestod prøverne, ville blive opført i den endelige database, som EU-institutionerne ville få adgang til, således at de kunne udvælge og indkalde de ansøgere til en samtale, som »bedst [kunne] opfylde deres behov«.

20 Det fremgik af den vejledning til ansøgerne, som punkt B i indkaldelsen af interessetilkendegivelser indeholdt en henvisning til for at give ansøgerne mulighed for at »indgive en korrekt ansøgning«, at ansøgerne for så vidt angår deres hovedsprog skulle anføre deres »første sprog« ved at vælge dette sprog i rullemenuen.

21 Under overskriften »Spørgsmål og svar« på EPSO's hjemmeside var vedrørende indkaldelsen af interessetilkendegivelser anført følgende:

»Hvad forstås ved »hovedsprog« og »andet sprog«?

Som udgangspunkt er hovedsproget det sprog, der svarer til Deres nationalitet, hvis dette sprog er et af Den Europæiske Unions tyve officielle sprog. Såfremt De måtte have to officielle sprog eller flere, er hovedsproget det sprog, på hvilket De har modtaget obligatorisk skoleundervisning. Det andet sprog er det sprog, De skal anvende under prøverne, hvis De udvælges til at aflægge disse prøver. Dette

sprog skal være et andet end Deres hovedsprog. I forbindelse med denne indkaldelse af interessetilkendegivelser skal Deres andet sprog være tysk, engelsk eller fransk. Det er nødvendigt at have et tilfredsstillende kendskab til dette andet sprog.«

Sagens faktiske omstændigheder

22 Efter offentliggørelsen af indkaldelsen af ansøgninger ansøgte sagsøgeren, der er fransk statsborger, men født af forældre med italiensk statsborgerskab, om en stilling som kontraktansat i ansættelsesgruppe II til »kontoropgaver (sekretariatsopgaver)«.

23 Sagsøgeren udfyldte et elektronisk ansøgningsskema og angav i den forbindelse fransk som både sit hovedsprog og andet sprog, som var det sprog, hun skulle anvende ved stopprøverne.

24 Ved e-mail af 4. oktober 2005 meddelte EPSO sagsøgeren, at udvælgelseskomitéen havde besluttet at give sagsøgeren adgang til udvælgelsesproceduren, og at hun efterfølgende ville blive anmodet om at deltage i stopprøverne. Det fremgik af denne e-mail, at sagsøgerens »hovedsprog« var fransk, og at hendes »sprog til prøven« var engelsk.

25 Den 15. november 2005 sendte sagsøgeren en e-mail til EPSO, hvoraf fremgik, at hun havde valgt fransk og ikke engelsk som det sprog, hun ville anvende under stopprøverne.

26 Ved e-mail af 28. november 2005 svarede EPSO sagsøgeren, at det sprog, der skulle anvendes i forbindelse med stopprøverne, ikke kunne være det samme som hovedsproget, og henviste sagsøgeren til at »genlæse indkaldelsen af interessetilkendegivelser«. Efter at have modtaget denne e-mail, accepterede sagsøgeren at aflægge stopprøverne på engelsk.

27 Den 21. november 2005 offentliggjorde EPSO en skrivelse vedrørende stopprøvernes opbygning og vurderingen heraf (herefter »skrivelsen af 21. november 2005«). Det fremgik af denne skrivelse:

— at de første prøver, der havde til formål at bedømme evnen til sproglig logisk ræsonnement og talbehandling, ville omfatte henholdsvis 25 og 20 multiple choice-spørgsmål

— at den anden prøve, der vedrørte viden om Den Europæiske Union, ville omfatte 30 multiple-choice spørgsmål

— at den tredje prøve havde til formål at bedømme »specifik viden (inden for det interesseområde, der er anført som første valg i ansøgningen)«.

28 Det fremgik endvidere af skrivelsen af 21. november 2005, at man kun ville gennemføre »prøverne i ræsonnement og viden om EU i denne fase«, og at »ansøgerne vil blive indkaldt til prøverne i specifik viden på et senere tidspunkt«, med undtagelse af »ansøgere i ansættelsesgruppe II som sekretærer, der skal aflægge alle prøverne samtidig i denne fase«.

29 Det fremgik endelig af skrivelsen af 21. november 2005, at adgangskravet for retten til registrering i databasen« for alle stillinger i ansættelsesgruppe II ville være 45% med hensyn til det samlede resultat, idet det krævede minimumskrav i prøverne til bedømmelse af sprogligt logisk ræsonnement og talbehandling ville være 35%.

30 Den 6. januar 2006 aflagde sagsøgeren i Bruxelles (Belgien) under tilsyn af driftslederen fra den virksomhed, til hvilken EPSO havde overdraget tilrettelæggelsen af stopprøverne, de prøver, der havde til formål at bedømme hendes evne til sproglig logisk ræsonnement og talbehandling, prøven i viden om Den Europæiske Union samt den prøve, der havde til formål at bedømme hendes specifikke viden.

Ifølge sagsøgeren blev hendes aflæggelse af stopprøverne afbrudt mindst fire gange som følge af, at hendes computer svigtede. Hun anmodede om at modtage skriftlig dokumentation vedrørende disse hændelser, hvilket hun imidlertid ikke modtog.

31 Ved e-mail af 27. februar 2006 meddelte EPSO sagsøgeren, at hun havde bestået stopprøverne, og at hendes navn ville blive registreret i den database, som EU-institutionerne ville få adgang til med henblik på at udvælge og indkalde de ansøgere, som bedst kunne opfylde deres behov.

32 Den 14. marts 2006 sendte EPSO sagsøgeren en e-mail med følgende ordlyd (herefter »afgørelsen af 14. marts 2006«):

»Kære ansøger

I et begrænset antal tilfælde og som følge af en fejl i forbindelse med afsendelsen af meddelelser til ansøgerne, har De og en række andre ansøgere modtaget to forskellige og modstridende breve vedrørende de opnåede resultater.

Jeg ønsker i den forbindelse at præcisere disse oplysninger og kan oplyse, at De har opnået følgende resultater:

— Sprogligt logisk ræsonnement : 32,00%

— Talbehandling : 35,00%

Samlet resultat for sprogligt logisk ræsonnement og talbehandling: 33,33%

Minimumskravet for ansættelsesgruppe II: 35,00%

Jeg må derfor meddele Dem, at de point, De har opnået i [de prøver, der har til formål at bedømme Deres evne til sproglig logisk ræsonnement og talbehandling] ikke er tilstrækkelige til, at EPSO kan give Dem adgang til udvælgelsesprøvens anden fase.

[…]

Jeg beklager de gener, som dette må medføre for Dem.«

33 Ved meddelelse af 10. april 2006, der havde overskriften »anfægtelse af prøveresultater« bestred sagsøgeren afgørelsen af 14. marts 2006. Sagsøgeren anførte, at hun »gentagne gange« under aflæggelsen af stopprøverne var blevet tvunget til at afbryde prøveaflæggelsen på grund af »it-problemer«, og at »hendes navn fortsat skulle fremgå af EPSO's database«.

34 Ved e-mail af 19. april 2006 bekræftede EPSO over for sagsøgeren, at hun havde opnået 33,33% korrekte svar i de prøver, der havde til formål at bedømme hendes evne til sprogligt logisk ræsonnement og talbehandling, og at minimumskravet var 35%. Hvad angår sagsøgerens klage over de it-hændelser, som hun havde oplevet, anførte EPSO, at denne klage var fremsat »alt for sent«, at »det ikke længere [var] muligt at undersøge, om der faktisk var problemer med den computer, som hun [havde] anvendt under prøverne« og at »de resultater, der var registreret, under alle omstændigheder forekommer at være helt normale«.

35 Ved e-mail af samme dato til EPSO anførte sagsøgeren efter at have oplyst, at hun i det lokale, hvor hun aflagde prøverne og senere i forbindelse med modtagelsen af afgørelsen af 14. marts 2006 havde gjort opmærksom på disse it-hændelser, at det ikke kunne udelukkes, at disse hændelser havde haft betydning for afslaget på hendes ansøgning.

36 Som svar på denne e-mail sendte EPSO en e-mail af 20. april 2006 med følgende ordlyd:

»[…]

Vi vil meget gerne foretage en analyse af de forhold, som De nævner, men dette forudsætter, at De fremsender de nødvendige oplysninger. Hvis De i forbindelse med de forhold, som De henviser til, har klaget til de tilsynsførende, har De modtaget et hændelsesnummer. Vi beder Dem derfor om at fremsende dette nummer, således at vi kan undersøge forholdet nærmere. Eftersom prøverne er blevet registreret, vil de tilsynsførende i tilfælde af, at der har været problemer, have foretaget en manuel registrering om dette, og vi kan således finde oplysninger om forholdet.«

37 Sagsøgeren sendte samme dag en e-mail til EPSO, hvori hun anførte, at »hun ikke havde modtaget et hændelsesnummer«, selv om hun havde anmodet herom, og at hun hverken havde fået oplyst navnet på den tilsynsførende eller på den person, der blev tilkaldt for at løse it-problemet.

38 Sagsøgeren fik via EPSO's hjemmeside mulighed for at gøre sig bekendt med en tabel, der for hvert af de spørgsmål, hun havde besvaret, angav det korrekte svar, det svar, hun selv havde givet, og den tid, hun havde anvendt for at besvare spørgsmålet. Ordlyden af de spørgsmål, som sagsøgeren havde besvaret, fremgik ikke af tabellen, men det fremgik derimod heraf, at hun automatisk var blevet tildelt et point, da et af spørgsmålene ikke havde kunnet læses.

39 Ved brev af 14. juni 2006, som Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber modtog samme dag pr. telefax, indgav sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over bl.a. afgørelsen af 14. marts 2006. I dette brev anmodede sagsøgeren administrationen om at fremsende ordlyden af de spørgsmål, som hun var blevet stillet i forbindelse med de prøver, der havde til formål at bedømme hendes evne til sprogligt logisk ræsonnement og talbehandling.

40 Ved afgørelse af 11. oktober 2006 afslog ansættelsesmyndigheden klagen.

Parternes påstande og retsforhandlinger

41 Sagsøgeren har anlagt nærværende sag den 29. januar 2007.

42 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Annullation af […] afgørelse af 14. marts 2006 […].

— Annullation af EPSO's og/eller udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at opføre sagsøgeren i databasen over de ansøgere, der bestod stopprøverne.

— Annullation af det efterfølgende udvælgelsesarbejde.

— Kommissionen […] tilpligtes at betale sagens omkostninger.

43 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende bestemmelser.

44 Ved begæring indleveret til Personalerettens Justitskontor den 30. april 2007 har Kongeriget Spanien anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgerens påstande.

45 Ved begæring indleveret til Personalerettens Justitskontor den 3. maj 2007 (orginaleksemplaret blev indleveret den 4.5.2007) har Den Italienske Republik anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgerens påstande.

46 Ved kendelse af 19. juni 2007 afsagt af formanden for Personalerettens Anden Afdeling har Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik fået tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgerens påstande.

47 Ved afgørelse af 19. februar 2009 er sagen, der først blev fordelt til Personalerettens Anden Afdeling, videregivet til Personalerettens Første Afdeling.

48 Ved afgørelse af 17. juni 2009 er sagen blevet henvist til Personalerettens plenum.

49 Ved en række foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse har Personaleretten opfordret parterne til at besvare en række skriftlige spørgsmål og til at fremlægge en række dokumenter. Parterne har fulgt denne opfordring.

50 Personaleretten har endvidere opfordret parterne til at fremsætte bemærkninger vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt EPSO havde kompetence til at træffe afgørelsen af 14. marts 2006.

51 Endelig har parterne på Personalerettens opfordring fremsat bemærkninger vedrørende betydningen for nærværende sag af de domme, som Den Europæiske Unions Ret afsagde den 13. september 2010 i sagen Spanien mod Kommissionen (forenede sager T-156/07 og T-232/07) og i sagen Italien mod Kommissionen (forenede sager T-166/07 og T-285/07).

52 To af de syv dommer, der har været til stede under retsmødet, har ikke kunnet deltage i rådslagningen, idet den ene dommer har forladt sin stilling ved Personaleretten for at varetage en stilling som dommer ved Den Europæiske Unions Ret, og den anden dommer blev forhindret af helbredsmæssige årsager.

Retlige bemærkninger

1. *Påstanden om annullation af »det efterfølgende udvælgelsesarbejde«*

53 Det bemærkes, at det fremgår af artikel 21, stk. 1, i statutten for Domstolen, der finder anvendelse på rettergangsmåden ved Personaleretten i henhold til artikel 7, stk. 1, i bilag I til statutten, og af artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet for Retten i Første Instans, der finder tilsvarende anvendelse på Personaleretten i henhold til Rådets afgørelse 2004/752/EF af 2. november 2004 om oprettelse af en ret for EU-personalesager (EUT L 333, s. 7) vedrørende søgsmål, der er anlagt inden ikrafttrædelsen af Personalerettens procesreglement den 1. november 2007, at stævningen bl.a. skal angive søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse elementer skal være tilstrækkeligt klare og præcise til, at sagsøgte kan forberede sit forsvar, og Personaleretten i givet fald på det således foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen.

54 I det foreliggende tilfælde gør ovennævnte påstand det ikke muligt tilstrækkelig klart at identificere den eller de retsakter, der ønskes annulleret, og påstanden må af denne grund afvises.

2. *Påstanden om annullation af afgørelsen af 14. marts 2006 og af »EPSO's og/eller udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at opføre sagsøgeren i databasen over de ansøgere, der bestod stopprøverne«*

55 Sagsøgeren har til støtte for ovennævnte påstand fremsat tre anbringender, der for det første vedrører tilsidesættelse af artikel 12, stk. 1, EF og ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 1, og artikel 82, stk. 3, litra e), for det andet »tilsidesættelse af principperne om god forvaltningsskik, ligebehandling, objektivitet og beskyttelse af den berettigede forventning« samt for det tredje »tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet [samt] principperne om beskyttelse af den berettigede forventning, om gennemsigtighed og af begrundelsespligten«.

56 Sagsøgeren har endvidere under retsmødet fremsat et fjerde anbringende, hvorefter afgørelsen af 14. marts 2006 blev truffet af en inkompetent myndighed.

Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 12, stk. 1, EF og ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 1, og artikel 82, stk. 3, litra e)

57 Med dette anbringende har sagsøgeren og intervenienterne nærmere bestemt rejst en ulovlighedsindsigelse vedrørende indkaldelsen af interessetilkendegivelser, der kan opdeles i tre led. Indkaldelsen af interessetilkendegivelser er nemlig angiveligt ulovlig for så vidt som:

— ansøgerne blev pålagt som hovedsprog at angive det sprog, der svarer til deres nationalitet, eller det sprog, som var sproget for deres skoleuddannelse (første led)

— valget af andet sprog var begrænset til engelsk, fransk eller tysk (andet led)

— offentliggørelsen kun skete på engelsk, fransk eller tysk, og valget af sprog til kommunikation mellem EPSO og ansøgeren var begrænset til disse sprog (tredje led).

Det første led om, at indkaldelsen af interessetilkendegivelser ulovligt har pålagt ansøgerne som hovedsprog at angive det sprog, der svarer til deres nationalitet eller deres skoleuddannelse

– Parternes argumenter

58 Sagsøgeren har anført, at ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 3, litra e), hvorefter en person kun kan ansættes som kontraktansat, hvis den pågældende forelægger bevis for indgående kendskab til et af Den Europæiske Unions sprog og tilfredsstillende kendskab til et andet af Unionens sprog i det omfang, det er nødvendigt for udførelsen af hans hverv, ikke indebærer, at det sprog, som en ansøger til en stilling som kontraktansat skal have indgående kendskab til, nødvendigvis er det sprog, der følger den pågældendes nationalitet, eller det sprog, der var sproget for den pågældendes skoleuddannelse.

59 EPSO har imidlertid i punkt A, 3, litra b), i indkaldelsen af interessetilkendegivelser foretaget en præcisering, hvorefter hver ansøgers »hovedsprog«, dvs. det sprog, som den pågældende skal have et indgående kendskab til, »automatisk anses for det sprog, der svarer til ansøgerens nationalitet, eller det sprog, som er sproget for ansøgerens obligatoriske skoleuddannelse«. EPSO har med denne præcisering i strid med ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 3, litra e), ønsket at undgå, at en ansøger kan angive et andet sprog som hovedsprog end det sprog, der svarer til den pågældendes nationalitet, eller det sprog, som var sproget for den pågældende skoleuddannelse. Sagsøgeren har anført, at hun således er blevet frataget muligheden for som hovedsprog at vælge det sprog, som hun har anvendt under sin opvækst, og som i det foreliggende tilfælde er italiensk.

60 Den pligt, som fremgår af indkaldelsen af interessetilkendegivelser, og som gentages både i vejledningen til ansøgere, der henviser til indkaldelsen, og under overskriften »Spørgsmål og svar« på EPSO's hjemmeside, til at angive det sprog, der svarer til den pågældendes nationalitet, eller det sprog, der var sproget for den pågældende skoleuddannelse, er endvidere i strid med artikel 12, stk. 1, EF og ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 1, for så vidt som denne pligt indebærer en forskelsbehandling af ansøgerne på grund af nationalitet eller national oprindelse. Denne pligt er nemlig indirekte til hinder for, at visse ansøgere kan aflægge prøverne på deres modersmål, mens den samtidig gør det muligt for ansøgere af andre nationaliteter eller nationale oprindelser at aflægge prøverne på deres modersmål.

61 Sagsøgeren har anført, at det argument, som Kommissionen har anført i afgørelsen om afslag på klagen, hvorefter udtrykket »automatisk« er anvendt i indkaldelsen af interessetilkendegivelser for at fremhæve, at ansøgerne frit kunne vælge deres hovedsprog, ikke kan tages til følge. Ud over dette udtryks upræcise karakter anvendes udtrykket »automatisk« nemlig kun i den engelske og franske version af indkaldelsen af interessetilkendegivelser og ikke i den tyske version.

62 Under alle omstændigheder var indkaldelsen af interessetilkendegivelser ikke i overensstemmelse med det retmæssige formål med indkaldelsen, der var at underrette interesserede så præcist som muligt om de betingelser, der kræves for at kunne varetage de stillinger, der skal besættes, således at de sættes i stand til at vurdere, om de har mulighed for at indgive en ansøgning.

63 Kommissionen har nedlagt påstand om, at det første anbringendes første led forkastes.

64 Kommissionen har for det første anført, at hverken indkaldelsen af interessetilkendegivelser, vejledningen til ansøgerne eller EPSO's hjemmeside foreskriver en pligt for ansøgerne til som hovedsprog at vælge det sprog, der svarer til deres nationalitet, eller det sprog, som var sproget for deres skoleuddannelse. Ifølge Kommissionen fremgik kriterierne om nationalitet og uddannelse kun subsidiært af indkaldelsen af interessetilkendegivelser for at afhjælpe den situation, hvor ansøgeren eventuelt måtte undlade at vælge sprog under registreringen af ansøgningen.

65 Under alle omstændigheder har Kommissionen anført i duplikken, at sagsøgeren ikke kunne vælge et andet sprog end fransk. Ifølge Kommissionen havde ansøgerne nemlig pligt til som hovedsprog at vælge det sprog, som de bedst behersker. I det foreliggende tilfælde behersker sagsøgeren fransk i højere grad end italiensk. Hvis sagsøgeren havde valgt italiensk som hovedsprog og fransk som andet sprog, ville hun have opnået en uberettiget fordel, idet hun da ville have aflagt prøverne på det sprog, som hun bedst behersker. Formålet med indkaldelsen af interessetilkendegivelser var imidlertid at stille alle ansøgere lige ved at pålægge dem at aflægge stopprøverne på et sprog, som de måtte formodes at beherske i mindre grad end deres hovedsprog.

66 Kommissionen har imidlertid under retsmødet, i modsætning til hvad den har anført i duplikken, udtrykkeligt anført, at ansøgerne frit som hovedsprog kunne vælge ethvert sprog, som de måtte have indgående kendskab til. Ifølge Kommissionen stod det således sagsøgeren frit at vælge italiensk som hovedsprog og fransk som andet sprog, og hun kunne derfor aflægge stopprøverne på fransk. Kommissionen har imidlertid anført, at sagsøgeren selv valgte fransk som hovedsprog.

– Personalerettens bemærkninger

67 Det bemærkes indledningsvis, at det fremgår af ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 3, litra e), at som kontraktansat kan kun ansættes en person, der forelægger bevis for bl.a. »indgående kendskab til et af [Den Europæiske Unions] sprog«.

68 Selv om det sprog, som en ansøger til en stilling som kontraktansat har et indgående kendskab til, normalt svarer til det sprog, der følger den pågældendes nationalitet, eller det sprog, som var sproget for den pågældendes skoleuddannelse, kan det imidlertid ikke udelukkes, som Kommissionen i øvrigt

har anerkendt under retsmødet, at en ansøger også har et indgående kendskab til et andet sprog. Da ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 3, litra e), ikke indeholder nogen præcisering i denne henseende, er det åbenbart, at koncipisten af denne artikel ikke har ønsket, at det sprog, som en ansøger til en stilling som kontraktansat, skulle have indgående kendskab til, kun kunne være det sprog, der svarer til ansøgerens nationalitet, eller hvad angår en ansøger, der er statsborger i en medlemsstat, der har flere officielle sprog, det sprog, hvorpå han eller hun har modtaget sin skoleuddannelse.

69 Spørgsmålet er derfor, om EPSO i det foreliggende tilfælde som hævdet af sagsøgeren har pålagt ansøgerne som hovedsprog at vælge det sprog, der svarer til deres nationalitet, eller det sprog, som var sproget for deres skoleuddannelse, i strid med ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 3, litra e).

70 Det bemærkes i denne henseende, at punkt A, 3, litra b), i den franske version af indkaldelsen af interessetilkendegivelser blandt andre betingelser stiller krav om, at ansøgerne har »indgående kendskab til et af Den Europæiske Unions officielle sprog […] – hovedsproget«, og at det i parentes var anført, at »hovedsproget automatisk [ansås] for at være det sprog, der svarer til ansøgerens nationalitet eller det for uddannelsen nødvendige sprog«.

71 I modsætning til hvad sagsøgeren har anført, kan sidstnævnte præcisering, der også fremgår af den engelske version af indkaldelsen af interessetilkendegivelser, ikke fortolkes således, at ansøgerne kun som hovedsprog kunne vælge det sprog, der følger deres nationalitet, eller hvad angår ansøgere, der har modtaget undervisning i en medlemsstat, der har to eller flere officielle sprog, det sprog, hvorpå de har modtaget denne undervisning. Anvendelsen af udtrykket »automatisk« understøtter synspunktet om, at EPSO alene har anvendt denne præcisering for at gøre ansøgerne opmærksomme på, at i det tilfælde, hvor en ansøger måtte have glemt at nævne sit hovedsprog i forbindelse med registreringen af ansøgningen, ville EPSO afhjælpe denne undladelse ved som hovedsprog at angive det sprog, der svarer til ansøgerens nationalitet, eller det sprog, hvorpå han eller hun har modtaget skoleundervisning, idet ansøgeren formodes bedst at beherske dette sprog.

72 Det er korrekt, at den tyske version af indkaldelsen af interessetilkendegivelser adskiller sig fra den franske og engelske version, idet den tyske version har følgende ordlyd: »Sie müssen über eine gründliche Kenntnis einer der Amtssprachen der Europäischen Union verfügen […] – Hauptsprache (als Hauptsprache wird die Landessprache des Bewerbers oder die Sprache der Pflichtschule betrachtet) […]« [»De skal have indgående kendskab til et af Den Europæiske Unions officielle sprog […] – hovedsprog (hovedsproget anses for det sprog, der følger ansøgerens nationalitet, eller det for ansøgerens uddannelse nødvendige sprog) […]«]. Det følger af fast retspraksis, at nødvendigheden af en ensartet anvendelse og dermed fortolkning af EU-retlige bestemmelser udelukker, at en bestemmelses ordlyd i tvivlstilfælde betragtes isoleret, men derimod kræver, at den fortolkes i overensstemmelse med såvel ophavsmandens virkelige vilje som det af denne forfulgte mål på baggrund af versionerne på de andre officielle sprog (jf. i denne retning Personalerettens dom af 30.11.2009, sag F-83/07, Zangerl-Posselt mod Kommissionen, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis, der er appelleret til Den Europæiske Unions Ret under sagsnummer T-62/10 P). Da den tyske version i det foreliggende tilfælde står over for de to andre sprogversioner, skal der lægges vægt på sidstnævnte versioner. Dertil kommer, at sagsøgeren, der ikke i sin ansøgning har anført, at hun har noget kendskab til tysk, ikke kan hævde, at hun er blevet vildledt af den tyske version af indkaldelsen af interessetilkendegivelser således, at hun måtte tro, at hun havde pligt til som hovedsprog at vælge det sprog, der svarer til hendes nationalitet.

73 Endelig bemærkes, at EPSO under overskriften »Spørgsmål og svar« på EPSO's hjemmeside som svar på spørgsmålet »Hvad forstås ved »hovedsprog« og »andet sprog«?« har anført, at »[s]om udgangspunkt er hovedsproget det sprog, der svarer til Deres nationalitet, hvis dette sprog er et af Den Europæiske Unions tyve officielle sprog«, og at »[s]åfremt De måtte have to officielle sprog eller flere, er hovedsproget det sprog, på hvilket De har modtaget obligatorisk skoleundervisning.« Anvendelsen af udtrykket »som udgangspunkt« vidner om, at EPSO ikke udelukkede den mulighed, at en ansøger som hovedsprog i forbindelse med de prøver, der skulle aflægges ifølge indkaldelsen af

interessetilkendegivelser, kunne vælge et andet sprog end det sprog, der svarer til ansøgerens nationalitet, eller det sprog, som var sproget for den pågældendes skoleuddannelse, forudsat at den pågældende havde et indgående kendskab til dette sprog.

74 Da sagsøgeren under disse omstændigheder ikke med føje kan hævde, at EPSO har pålagt hende at angive det sprog, der svarer til hendes nationalitet, som hovedsprog, kan klagepunktet om tilsidesættelse af ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 3, litra e), ikke tages til følge. Det samme gælder vedrørende klagepunkterne om tilsidesættelse af artikel 12, stk. 1, EF og ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 1.

75 Det følger heraf, at det første anbringendes første led må forkastes som ugrundet.

Det andet led om, at valget af andet sprog var begrænset til engelsk, fransk eller tysk

Parternes argumenter

76 Sagsøgeren har indledningsvis anført, at det følger af ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 3, litra e), at administrationen kun kan kræve, at en ansøger til en stilling som kontraktansat har tilfredsstillende kendskab til et specifikt sprog, i det omfang det er nødvendigt for varetagelsen af den stilling, der skal besættes. Ifølge sagsøgeren har EPSO imidlertid ikke overholdt denne betingelse, idet EPSO i indkaldelsen af interessetilkendegivelser har besluttet at begrænse valget at det andet sprog til engelsk, fransk og tysk, selv om de arbejdsopgaver, som ansøgeren skulle udføre, hvis den pågældende blev ansat, ikke ville kræve eller ikke i samme grad ville kræve et tilfredsstillende kendskab til engelsk, fransk eller tysk.

77 Sagsøgeren har endvidere anført, at EPSO ved at begrænse valget af det andet sprog til engelsk, fransk eller tysk ikke har taget hensyn til den »udadvendte funktion«, der er forbundet med stillingerne som kontraktansat, idet kontraktansatte i forhold til medlemsstaterne og personer fra de nationale retsinstanser skal anvende alle de officielle sprog, der anvendes i Unionens institutioner.

78 Sagsøgeren har anført, at ingen af de grunde, som Kommissionen har anført som begrundelse for at begrænse valget af det andet sprog, kan anerkendes.

79 For så vidt som Kommissionen har begrundet denne begrænsning med henvisning til administrative hindringer, der bestod i, at EPSO eller den virksomhed, til hvilken EPSO havde overladt tilrettelæggelsen af stopprøverne, ikke rådede over tilstrækkelige materielle og menneskelige ressourcer til at gennemføre de nævnte prøver på alle Den Europæiske Unions officielle sprog, er denne begrænsning ulovlig, idet den ikke vedrører karakteren af de stillinger, der skulle besættes.

80 For så vidt som begrænsningen er begrundet i det forhold, at engelsk, fransk og tysk angiveligt er hovedarbejdssprogene ved EU-institutionerne, kan denne begrundelse heller ikke anerkendes. Det fremgår nemlig for det første af artikel 1 i forordning nr. 1, at alle officielle sprog i Den Europæiske Union og ikke kun engelsk, fransk og tysk er arbejdssprog for Unionens institutioner. Selv om institutionerne i medfør af artikel 6 i forordning nr. 1 kan fastsætte en enklere sprogordning ud fra deres rent interne behov, er det for det andet på ingen måde godtgjort, at institutionerne har indført en sådan ordning. Under alle omstændigheder er det ikke godtgjort, at de tre sprog faktisk er de sprog, der oftest anvendes internt i disse institutioner.

81 Sagsøgeren har subsidiært anført, at selv om engelsk, fransk og tysk måtte være det interne kommunikationssprog i det mindste i de institutioner, der har hjemsted i Bruxelles eller Luxembourg, er der hverken et passende eller proportionalt forhold mellem det forfulgte formål og de midler, EPSO har anvendt for at nå dette formål. Hvad angår de ansøgere, der som hovedsprog har valgt engelsk, fransk eller tysk, indebærer EPSO's krav om, at disse ansøgere skal vælge et andet af disse tre sprog

som andet sprog, at disse ansøgere skal dokumentere kendskab til to af institutionernes interne kommunikationssprog, mens de ansøgere, der som hovedsprog har valgt et andet sprog end engelsk, fransk eller tysk, kun skal dokumentere kendskab til et internt kommunikationssprog.

82 Sagsøgeren har heraf udledt, at EPSO har tilsidesat artikel 12 EF, princippet om forbud mod forskelsbehandling og ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 3, litra e), ved at begrænse valget af det andet sprog til engelsk, fransk eller tysk og dermed have forhindret sagsøgeren i at vælge italiensk.

83 Kommissionen har heroverfor anført, at pligten for ansøgerne til som andet sprog at vælge engelsk, fransk eller tysk blot afspejler behovet for at sikre, at den interne kommunikation i institutionerne er effektiv. Henset til den væsentlige forøgelse af antallet af officielle sprog sikres den interne kommunikation nemlig ved, at alle tjenestemænd og andre ansatte har kendskab til i det mindste et af de sprog, der oftest anvendes i institutionerne, navnlig i Kommissionen.

84 Kommissionen har anført, at det i forhold til de ansøgere, der som hovedsprog har valgt engelsk, fransk eller tysk stadig vil være berettiget at kræve, at de har tilfredsstillende kendskab til et andet af disse sprog for det første for at sikre, at alle ansøgere behandles ens, og dernæst for at fremme den interne kommunikation.

85 Kommissionen har endvidere anført, at indkaldelsen af interessetilkendegivelser havde til formål at sammensætte en database, der kunne imødekomme fremtidige ansættelsesbehov og ikke at besætte bestemte stillinger, og at det af denne grund så meget desto mere var berettiget, at EPSO sikrede sig, at alle de ansøgere, der blev registreret i databasen, havde de sproglige færdigheder, der var nødvendige i alle de stillinger, som de eventuelt ville blive tilbudt inden for deres ansættelsesgruppe.

86 Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik har anført, at EPSO ved at begrænse det sprog, som ansøgerne skulle have tilfredsstillende kendskab til, til engelsk, fransk eller tysk, har tilsidesat både artikel 290 EF, der giver Rådet enekompetence til at fastsætte sprogordningen for Unionens institutioner, afgørelse 2002/620, der ikke tillægger EPSO kompetence vedrørende sprogordning, samt artikel 22 i charteret om grundlæggende rettigheder, der sikrer princippet om flersprogethed. Ifølge intervenienterne, der har anført, at ansøgerne burde have haft mulighed for at vælge deres andet sprog blandt alle Unionens officielle sprog, indebærer en sådan begrænsning endvidere en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, hvilket ikke er begrundet.

87 Kongeriget Spanien har anført, at Kommissionen ikke har fremført nogle argumenter, der kan godtgøre, at engelsk, fransk og tysk er de mest anvendte sprog ved Kommissionen, eller at objektive hensyn kan begrunde valget af disse sprog som interne kommunikationssprog. Under alle omstændigheder har kommissærkollegiet ikke truffet nogen afgørelser i denne henseende.

88 Endelig har Kongeriget Spanien anført, at det sprogkrav, der fremgår af indkaldelsen af interessetilkendegivelser, tilgodeser de ansøgere, der er statsborgere i de medlemsstater, som har engelsk, fransk eller tysk som officielle sprog, i strid med artikel 12 EF.

– Personalerettens bemærkninger

89 Det bemærkes indledningsvis, at de sprogkrav, der fremgår af ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 3, litra e), hvorefter der stilles krav om indgående kendskab til et af Unionens sprog og tilfredsstillende kendskab til et andet af Unionens sprog i det omfang, det er nødvendigt for udførelsen af hvervet, kun udgør et minimumskrav for ansættelse af kontraktansatte.

90 Det følger heraf, at når tjenesten eller stillingen kræver det, har administrationen i givet fald ret til at fastsætte, i hvilke sprog der kræves indgående eller tilfredsstillende kundskaber (jf. modsætningsvis Domstolens dom af 4.3.1964, sag 15/63, Lassalle mod Parlamentet, org.ref.: Rec. s. 73 og 74; jf. også

generaladvokat Lagranges forslag til afgørelse forud for denne dom, org.ref.: Rec. s. 77, på s. 94, jf. endvidere dommen i sagen Spanien mod Kommissionen, præmis 65, og dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 81).

91 Hvis et sådant særligt sprogkrav kan følge af den specifikke profil for den stilling, som den kontraktansatte skal varetage, kan dette krav også mere generelt følge af den omstændighed, at der inden for institutionen anvendes et eller flere interne kommunikationssprog. Eftersom en institution har ret til uden at træffe en formel afgørelse i denne henseende at vælge et begrænset antal interne kommunikationssprog, såfremt valget beror på objektive hensyn til institutionens funktion (jf. i denne retning generaladvokat Poiares Maduros forslag til afgørelse forud for Domstolens dom af 15.3.2005, sag C-160/03, Spanien mod Eurojust, præmis 49 og 56, dommen i sagen Spanien mod Kommissionen, præmis 75, og dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 93), følger det heraf, at institutionen har ret til over for de ansøgere, som den ønsker at ansætte, at stille krav om sproglige færdigheder inden for de sprog, der anvendes til intern kommunikation. I modsat fald risikerer institutionen at ansætte en person, der ikke på passende vis kan varetage sine opgaver i institutionen, idet en sådan person i givet fald slet ikke eller kun vanskeligt vil kunne kommunikere med sine kollegaer og forstå instruktioner fra sine overordnede. Det bemærkes i denne henseende, at Den Europæiske Unions ret i dommen i sagen Italien mod Kommissionen, hvori EPSO havde offentliggjort en meddelelse om en udvælgelsesprøve med henblik på at oprette en liste over egnede ansøgere med henblik på besættelse af ledige stillinger som fuldmægtig eller assistent ved EU-institutionerne, ikke blot fandt, at valget af engelsk, fransk og tysk var i overensstemmelse med unionsinstitutionernes og -organernes funktionelle behov, men også at EPSO lovligt kunne kræve af ansøgerne til disse udvælgelsesprøver, at de som andet sprog valgte et af de tre nævnte sprog (dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 103).

92 Det bemærkes imidlertid, at det fremgår af vedtægtens artikel 1d, stk. 1, at enhver form for forskelsbehandling på grund af sprog er forbudt, og at det følger af samme artikel 1d, stk. 6, at da princippet om ligebehandling og princippet om proportionalitet skal overholdes, skal enhver fravigelse fra disse principper begrundes objektivt og rimeligt og under henvisning til legitime målsætninger af almen interesse inden for rammerne af personalepolitikken. Det følger heraf, at et sprogkrav, der ikke er objektivt og rimeligt begrundet i det forfulgte mål, er i strid med princippet om ligebehandling, der er fastsat i vedtægtens artikel 1d, stk. 1. Et sådant krav vil endvidere være i strid med vedtægtens artikel 27, hvorefter administrationen ved ansættelse skal tilstræbe, at den sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet. Hvis det kræves, at en ansøger til en stilling som kontraktansat, har kendskab til flere bestemte sprog, uanset om der blot måtte være tale om et tilfredsstillende kendskab, ville dette indebære, at disse sprog gives en særstatus, selv om det i medfør af artikel 290 EF alene tilkommer Rådet ved enstemmighed at fastsætte sprogordningen for Den Europæiske Union, og selv om det fremgår af artikel 22 i charteret om grundlæggende rettigheder, at Unionen respekterer den »kulturelle, religiøse og sproglige mangfoldighed«.

93 Det er i lyset af ovennævnte betragtninger, at sagsøgerens og intervenienternes anbringender skal besvares, idet det først skal undersøges, om de sprogkrav, der fremgår af indkaldelsen af interessetilkendegivelser, fulgte legitime målsætninger af almen interesse inden for rammerne af personalepolitikken, og i bekræftende fald skal det dernæst undersøges, om disse krav var objektivt og rimeligt begrundet i det forfulgte formål.

94 Hvad for det første angår spørgsmålet om, hvorvidt de sprogkrav, der fremgår af indkaldelsen af interessetilkendegivelser, forfulgte en legitim målsætning af almen interesse inden for rammerne af personalepolitikken, bemærkes, at indkaldelsen af interessetilkendegivelser blev offentliggjort »på vegne af EU-institutionerne og navnlig på Kommissionens og Rådets vegne« med henblik på »at oprette en database over ansøgere, der vil kunne ansættes som kontraktansatte til udførelse af forskellige hverv inden for Unionens institutioner«. Det fremgår imidlertid af de dokumenter, der er

fremlagt under sagen, at engelsk, fransk og tysk anvendes som interne kommunikationssprog i de institutioner, der ansætter en væsentlig del af de ansøgere, som består udvælgelsesprøverne, dvs. Kommissionen og Rådet.

95 Henset til den rolle, som engelsk, fransk og tysk spiller i de institutioner, ved hvilke de kontraktansatte skal varetage deres opgaver, forfølger de sprogkrav, der fremgår af indkaldelsen af interessetilkendegivelser en legitim målsætning af almen interesse inden for personalepolitikken, nemlig at sikre, at disse ansatte har sproglige færdigheder inden for de sprog, som anvendes til intern kommunikation.

96 Det bemærkes, at indkaldelsen af interessetilkendegivelser i det foreliggende tilfælde havde til formål at oprette en database med henblik på ansættelse af kontraktansatte inden for fire ansættelsesgrupper ved Unionens forskellige institutioner, og at disse kontraktansatte skulle »udføre forskellige hverv« ved institutionerne. Når der således henses til dels antallet af forskellige institutioner, som kunne ansætte de personer, der bestod stopprøverne, dels den række forskellige stillinger, der skulle besættes, var det begrundet, at EPSO undersøgte, om disse personer umiddelbart kunne udføre arbejdsopgaverne, dvs. at de bl.a. ville kunne forstå mindst et af arbejdssprogene ved den institution, hvor de fik ansættelse.

97 Det bemærkes endvidere, at kontraktansatte i modsætning til tjenestemænd i princippet kun skal være ansat ved institutionerne i et begrænset tidsrum, der fastsættes af ansættelsesvilkårene, og at disse ansattes manglende sproglige færdigheder alene kan afhjælpes ved at gennemføre de uddannelsesforløb, som institutionerne har indført for at tilgodese og fremme flersprogethed.

98 Det skal i anden omgang undersøges, om de sprogkrav, der fremgik af indkaldelsen af interessetilkendegivelser, var objektivt og rimeligt begrundet i det forfulgte formål. Det bemærkes i denne henseende, at Den Europæiske Unions Ret i dommen i sagen Italien mod Kommissionen (præmis 94) og i dommen i sagen Spanien mod Kommissionen (præmis75), fastslog, at hvis en institution vælger at have flere interne kommunikationssprog, kan den ikke kræve, at de personer, den ønsker at ansætte, har kendskab til mere end et af disse sprog. Ifølge Den Europæiske Unions Ret kan kravet om samtidigt kendskab til flere sprog ikke begrundes i hensynet til den interne kommunikation og må nødvendigvis afspejle et ønske om at give visse af EU's sprog en særlig privilegeret status.

99 Det er ubestridt, at EPSO i det foreliggende tilfælde i indkaldelsen af interessetilkendegivelser har stillet krav om, at ansøgerne har indgående kendskab til et af de officielle sprog (hovedsproget) og et tilfredsstillende kendskab til engelsk, fransk eller tysk (andet sprog), der skal være forskelligt fra hovedsproget. Personaleretten finder således, at EPSO kun har krævet, at ansøgerne har kendskab til et af de interne kommunikationssprog, der finder anvendelse ved den institution, som ønsker at ansætte ansøgeren.

100 Hvad særligt angår de ansøgere, der som sagsøgeren har valgt engelsk, fransk eller tysk som hovedsprog, indebærer kravet om, at de som andet sprog skal vælge et andet af disse tre sprog ganske vist, at disse ansøgere skal dokumentere kendskab til to af de interne kommunikationssprog som henholdsvis hovedsprog og andet sprog.

101 Dette forhold kan imidlertid ikke anses for uforholdsmæssigt i forhold til det af EPSO forfulgte mål.

102 For det første afhænger det forhold, at visse ansøgere som hovedsprog har valgt engelsk, fransk eller tysk nemlig af de særlige omstændigheder i hvert enkelt tilfælde (jf. i denne retning dom afsagt af Retten i Første Instans den 5.4.2005, sag T-376/03, Hendrickx mod Rådet, præmis 33).

103 Det bemærkes for det andet, at princippet om ligebehandling, der er et specifikt udtryk for det generelle lighedsprincip (jf. i denne retning Domstolens dom af 19.10.1977, forenede sager 117/76 og 16/77, Ruckdeschel m.fl., præmis 7), sammen med sidstnævnte princip udgør en af EU-rettens grundlæggende rettigheder, som Domstolen skal beskytte (Domstolens dom af 12.12.2002,

sag C-442/00, Rodríguez Caballero, præmis 32). Den Europæiske Unions Ret har i dommen i sagen Italien mod Kommissionen (præmis 94) anført, at de sprogkrav, der stilles til ansøgere til stillinger ved Den Europæiske Unions institutioner og organer, ikke må indebære uberettiget forskelsbehandling af Unionens borgere og ikke hindre disse i at få lige adgang til de opslåede stillinger.

104 Det er korrekt, at den af EPSO valgte løsning i det foreliggende tilfælde har medført en forskellig behandling af på den ene side de ansøgere, der som hovedsprog har valgt et andet sprog end engelsk, fransk og tysk, og på den anden side de ansøgere, der som hovedsprog har valgt et af disse tre sprog. Hvor ansøgerne i den første gruppe har haft mulighed for som andet sprog at vælge blandt tre sprog, nemlig engelsk, fransk og tysk, har ansøgerne i den anden gruppe kun haft mulighed for at vælge mellem to sprog. Selv om EPSO i overensstemmelse med sagsøgerens ønske, havde valgt en anden løsning, som ville indebære, at de ansøgere, der som hovedsprog havde valgt engelsk, fransk eller tysk, fik mulighed for at vælge det andet sprog blandt alle de officielle sprog, med undtagelse af det sprog, der var valgt som hovedsprog, ville denne løsning imidlertid give disse ansøgere en langt større fordel i forhold til den fordel, som den anden gruppe af ansøgere rent faktisk havde opnået. Eftersom EPSO således var nødt til at vælge mellem to løsninger, der begge ville indebære en forskelsbehandling af de to ansøgergrupper, har EPSO valgt den løsning, der medfører den mindst indgribende forskelsbehandling, og kan derfor ikke anses for at have fastsat urimelige sprogkrav.

105 Klagepunktet om, at det krav, der stilles til de ansøgere, der som hovedsprog har valgt engelsk, fransk eller tysk, om at vælge et af disse tre sprog som andet sprog, er i strid med både artikel 22 i charteret om grundlæggende rettigheder, ligebehandlingsprincippet og ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 3, litra e), må derfor forkastes.

106 Inden for rammerne af unionsinstitutionernes interne funktion hører valget af internt kommunikationssprog i øvrigt under institutionernes ansvar, idet institutionerne har beføjelse til at pålægge de ansatte anvendelsen af et sådant internt kommunikationssprog. Det følger nemlig af artikel 6 i forordning nr. 1, som blev vedtaget af Rådet på grundlag af de traktatbestemmelser, der giver Rådet kompetence til at fastsætte en sprogordning for Den Europæiske Unions institutioner, at »institutioner[ne] i deres forretningsorden [kan] fastsætte de nærmere regler for denne ordning på det sproglige område«. I modsætning til hvad Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik har anført, kunne EPSO derfor, som det fremgår af indkaldelsen af interessetilkendegivelser, der blev offentliggjort »på vegne af EU-institutionerne og navnlig på Kommissionens og Rådets vegne«, begrænse valget af andet sprog til engelsk, fransk eller tysk.

107 Argumentet om, at EPSO i indkaldelsen af interessetilkendegivelser burde have begrundet valget af de tre sprog, som de sprog, der skulle anvendes for at deltage i stopprøverne, kan endvidere ikke tages til følge, da det er ubestridt, at dette valg opfylder de krav, der stilles internt i institutionen (jf. i denne retning dommen i sagen Spanien mod Kommissionen, præmis 88).

108 Kongeriget Spaniens argument om, at det sprogkrav, der fremgår af indkaldelsen af interessetilkendegivelser, tilgodeser ansøgere, der er statsborgere i de medlemsstater, der har engelsk, fransk eller tysk som officielt sprog, i strid med artikel 12 EF, som forbyder enhver forskelsbehandling på grund af nationalitet, kan heller ikke tages til følge, eftersom disse ansøgere, ligesom de ansøgere, der er statsborgere i andre medlemsstater, har måttet aflægge stopprøverne på et andet sprog end de sprog, som de har indgående kendskab til.

109 Selv om Den Italienske Republik til støtte for argumentet om, at begrænsningen af valget af andet sprog udgør en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, har anført, at EPSO's sædvanlige praksis selv efter de ti nye medlemsstaters tiltræden i 2003 ikke er at begrænse valget af det andet sprog i forbindelse med afholdelsen af udvælgelsesprøverne for tjenestemænd, fremgår det imidlertid ikke af sagen, at EPSO offentligt har forpligtet sig til – hvilket EPSO i øvrigt ikke lovligt kunne gøre – at fastsætte en begrænsning vedrørende det andet sprog inden for rammerne af de udvælgelsesprøver for kontraktansatte, som EPSO skal organisere.

110 Det følger heraf, at det andet anbringendes andet led må forkastes.

Det første anbringendes tredje led om, at fremgangsmåden ved offentliggørelsen af indkaldelsen af interessetilkendegivelser og valget af sprog til kommunikation mellem EPSO og ansøgerne var ulovlig

111 Den Italienske Republik har anført, at EPSO har tilsidesat artikel 12 EF, artikel 22 i charteret om grundlæggende rettigheder og artikel 1-6 i forordning nr. 1 ved at beslutte uden begrundelse, at indkaldelsen af interessetilkendegivelser kun skulle offentliggøres på engelsk, fransk og tysk, og at ansøgerne kun kunne vælge et af disse tre sprog som det sprog, der skulle anvendes til kommunikation mellem administrationen og ansøgerne.

112 Disse ulovligheder har imidlertid ikke kunnet skade sagsøgerens interesser, idet hun efter offentliggørelsen af indkaldelsen af interessetilkendegivelser kunne indskrive sig til prøverne, deltage i stopprøverne og kommunikere med EPSO (jf. i denne retning dom afsagt af Retten i Første Instans den 9.2.1994, sag T-3/92, Latham mod Kommissionen, præmis 53). En intervenient kan imidlertid ikke påberåbe sig et argument, som sagsøgeren ikke selv kan påberåbe sig.

113 På denne baggrund og under alle omstændigheder må det første anbringendes tredje led forkastes.

114 Eftersom det første anbringendes tre led alle må forkastes, skal det første anbringende forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende om »tilsidesættelse af principperne om god forvaltningsskik, ligebehandling, objektivitet og beskyttelse af den berettigede forventning«

Parternes argumenter

115 Anbringendet kan nærmere bestemt opdeles i to led.

116 Sagsøgeren har med anbringendets første led anført, at der i forbindelse med de stopprøver, som hun aflagde den 6. januar 2006, indtraf en række it-relaterede hændelser. Afholdelsen af prøverne blev således afbrudt mindst fire gange som følge af, at den computer, som hun fik stillet til rådighed, svigtede, og det var i hvert tilfælde nødvendigt at tilkalde en it-tekniker. Disse hændelser forstyrrede sagsøgeren og fratog hende en del af den tid, hun havde til rådighed, uden at hun fik tilladelse til at starte forfra på prøven eller fik tildelt ekstra tid.

117 Sagsøgeren har anført, at de prøver, som ESPO afholdt i december 2005 og januar 2006, generelt var præget af »stor forvirring«, hvilket bekræftes af udtalelser fra en række ansøgere, der var indkaldt til møde hos tjenestemændenes fagforening, og at f.eks. en række ansøgere, der var korrekt tilmeldt prøverne, ikke havde haft mulighed for at aflægge prøverne, eller ikke havde haft adgang til prøvernes spørgeskemaer som følge af it-hændelser. De personalerepræsentanter, der deltog i udvælgelseskomitéen, nægtede i øvrigt under udvælgelseskomitéens 10. møde med EPSO at godkende resultatet af udvælgelsen bl.a. på grund af de it-hændelser, som indtraf under afviklingen af alle de prøver, der blev afholdt i forbindelse med indkaldelsen af interessetilkendegivelser.

118 Sagsøgeren har anført, at de uregelmæssigheder, som afviklingen af udvælgelsesprøverne var præget af, er åbenbart væsentlige, idet hendes koncentrationsevne blev alvorligt forringet som følge af uregelmæssighedernes varighed og hyppighed samt den tid, der var nødvendig for at afhjælpe uregelmæssighederne.

119 Sagsøgeren har med anbringendets andet led anfægtet de resultater, som hun fik meddelelse om ved afgørelse af 14. marts 2006. Sagsøgeren har anført, at afsendelsen af e-mail af 27. februar 2006, som hun og 62 andre ansøgere modtog, og hvorved hun fik meddelelse om, at hun havde bestået stopprøverne, og derefter afsendelsen af en ny e-mail, hvorved hun fik meddelelse om det modsatte, vidner om, at der har været problemer med registreringen eller behandlingen af prøveresultaterne. Der består endvidere en modsigelse mellem på den ene side afgørelse af 14. marts 2006, hvorved hun fik meddelelse om, at hun ved e-mail af 27. februar 2006 »som følge af en fejl i forbindelse med afsendelsen af meddelelser til ansøgerne« var blevet underrettet om, at hun havde bestået, og på den anden side den e-mail af 19. april 2006, hvoraf fremgik, at fejlen skyldtes en forkert beregning af hendes samlede antal point. Endelig fremgår det af skriftlige vidneudsagn fra andre ansøgere, at den database, hvori de svar, som ansøgerne afgav under udvælgelsesprøverne, var registreret, var beskadiget.

120 Kommissionen har nedlagt påstand om, at anbringendet skal forkastes i sin helhed.

121 Hvad angår det første led har Kommissionen anført, at sagsøgeren ikke har fremført det mindste bevis til støtte for påstanden om, at afviklingen af prøverne var præget af uregelmæssigheder.

122 Hvad angår anbringendets andet led har Kommissionen anført, at den omstændighed, at sagsøgeren fejlagtigt ved e-mail af 27. februar 2006 modtog meddelelse om, at hun havde bestået stopprøverne, skyldes en programmeringsfejl, idet der ikke ved programmeringen var blevet taget hensyn til den omstændighed, at sagsøgeren i forbindelse med de prøver, der havde til formål at bedømme hendes evne til sproglig logisk ræsonnement og talbehandling, kun opnåede 33,33% korrekt svar og dermed ikke havde opnået det pointminimum, der var fastsat i skrivelsen af 21. november 2005, dvs. 35%.

Personalerettens bemærkninger

– Anbringendets første led

123 I henhold til princippet om god forvaltningsskik og princippet om ligebehandling påhviler det institutionerne i forhold til alle ansøgere til en udvælgelsesprøve at sikre, at prøverne afvikles forskriftsmæssigt og på den mest hensigtsmæssige måde. En uregelmæssighed, der indtræffer under afviklingen af en udvælgelsesprøve, påvirker imidlertid kun prøvens lovlighed, hvis uregelmæssigheden er væsentlig og kan indebære en fordrejning af prøveresultaterne. Når en sådan uregelmæssighed indtræffer, påhviler det den sagsøgte institution at godtgøre, at institutionen ikke har påvirket prøveresultaterne (Personalerettens dom af 13.12.2006, sag F-22/05, Neophytou mod Kommissionen, præmis 60).

124 Sagsøgeren har i det foreliggende tilfælde anført, at de stopprøver, som hun aflagde den 6. januar 2006, blev afbrudt af en række it-relaterede hændelser, som bl.a. indebar, at afviklingen af prøverne blev afbrudt mindst fire gange som følge af, at den computer, som hun fik stillet til rådighed, svigtede. De omstændigheder, som hun har påberåbt sig, kan imidlertid ikke med sikkerhed godtgøre karakteren af de hændelser, som hun personligt oplevede. Et sådant bevis kan navnlig ikke føres ved at henvise til den omstændighed, at andre ansøgere under prøverne oplevede tekniske fejl, eller den omstændighed, at de personalerepræsentanter, der deltog i udvælgelseskomitéens møde med EPSO havde nægtet at godkende resultatet af udvælgelsen på grund af disse fejl. Selv om den tabel over sagsøgerens resultater, som hun fik adgang til via EPSO's hjemmeside, vidner om, at hun har brugt længere tid til at besvare fire af de spørgsmål, der har til formål at bedømme hendes evne til sproglig logisk ræsonnement, end hun har brugt til at besvare prøvens andre spørgsmål, godtgør denne omstændighed ikke, at de påberåbte hændelser faktisk fandt sted, idet den virksomhed, der var ansvarlig for at organisere stopprøverne, i øvrigt formelt har bestridt disse hændelser. Endelig bemærkes, at sagsøgeren ikke har påberåbt sig disse hændelser, forinden hun fik kendskab til afgørelsen af 14. marts 2006.

125 Det andet anbringendes første led må derfor forkastes.

– Anbringendets andet led

126 Det er ubestridt, at EPSO i første omgang ved e-mail af 27. februar 2006 meddelte sagsøgeren, at hun havde bestået stopprøverne, og dernæst i anden omgang underrettede hende om, at hun ikke havde bestået ved afgørelse af 14. marts 2006. Det fremgår endvidere af sagsakterne, at administrationen har givet forskellige forklaringer vedrørende disse modstridende meddelelser. Efter at EPSO i afgørelsen af 14. marts 2006 anførte, at der var tale om »en fejl i forbindelse med afsendelsen af meddelelser til ansøgerne« og derefter i brev af 19. april 2006 henviste til en »forkert beregning«, forklarede Kommissionen som svar på en af Personaleretten anordnet foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse hændelsen ved at henvise til en »programmeringsfejl«, idet der ikke ved programmeringen var blevet taget hensyn til den omstændighed, at sagsøgeren i forbindelse med de prøver, der havde til formål at bedømme hendes evne til sproglig logisk ræsonnement og talbehandling, kun opnåede 33,33% korrekte svar og dermed ikke havde opnået det krævede pointminimum på 35%.

127 Det bemærkes imidlertid, at Kommissionen har fremlagt en tabel, der indeholder en kodeliste over de spørgsmål, som sagsøgeren blev stillet under prøverne, og som havde til formål at bedømme hendes evne til sproglig logisk ræsonnement og talbehandling, de korrekte svar på hvert spørgsmål samt sagsøgerens svar på de enkelte spørgsmål. Selv om sagsøgeren generelt har anfægtet pålideligheden af de resultater, som EPSO har givet ansøgerne meddelelse om, har hun imidlertid hverken godtgjort eller hævdet, at hun ved de stopprøver, der havde til formål at bedømme hendes evne til sproglig logisk ræsonnement og talbehandling, opnåede et samlet antal korrekte svar, der udgjorde mere end 33,33%.

128 Sagsøgeren kan imidlertid kun med føje anfægte pålideligheden af alle de resultater, som EPSO har givet ansøgerne meddelelse om, til støtte for påstanden om annullation af afgørelse af 14. marts 2006, for så vidt som det derved kan godtgøres, at sagsøgeren opfyldte de i skrivelsen af 21. november 2005 fastsatte krav, dvs. at hun havde opnået minimum 35% korrekte svar under stopprøverne. Da dette ikke er tilfældet i den foreliggende sag, må det andet led i sagsøgerens andet anbringende forkastes, selv om EPSO groft har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik ved at fremsende modstridende e-mails til sagsøgeren vedrørende hendes resultater ved stopprøverne.

129 Det følger heraf, at det andet anbringende må forkastes.

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet samt principperne om beskyttelse af den berettigede forventning, om gennemsigtighed og af begrundelsespligten«

130 Det tredje anbringende kan opdeles i to led, der for det første vedrører tilsidesættelse at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, om gennemsigtighed og af begrundelsespligten, og for det andet tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

Det første led om tilsidesættelse at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, om gennemsigtighed og af begrundelsespligten

– Parternes argumenter

131 Sagsøgeren har anført, at EPSO under et møde den 26. juli 2005 forsikrede udvælgelseskomitéen om, at ansøgerne ville få adgang til deres prøveresultater, hvis de anfægtede resultaterne eller anmodede om adgang. Sagsøgeren har imidlertid foreholdt administrationen, at den nægtede at fremsende ordlyden af de spørgsmål, som hun blev stillet under stopprøverne, selv om brev af 14. juni 2006 indeholdt en udtrykkelig anmodning herom.

132 Sagsøgeren har anført, at EPSO's afslag på at fremsende spørgsmålene gjorde det umuligt for sagsøgeren og vil gøre det umuligt for Personaleretten at vurdere, om spørgsmålene havde en relevans og en sværhedsgrad, der i det væsentlige svarede til sværhedsgraden af de spørgsmål, som de andre ansøgere blev stillet.

133 Kommissionen har heroverfor anført, at det følger af fast praksis vedrørende udvælgelsesprøver, at en ansøger kun kan få adgang til de dokumenter, der vedrører ansøgerens egne skriftlige prøver (dom afsagt af Retten i Første Instans den 27.3.2003, sag T-33/00, Martínez Páramo m.fl. mod Kommissionen). I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren fået adgang til den rettede besvarelse i form af en tabel.

134 Kommissionen har anført, at selv om sagsøgeren i sit brev af 14. juni 2006 anmodede administrationen om at få tilsendt ordlyden af de spørgsmål, som hun blev stillet, er en sådan anmodning omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43). Det er imidlertid kun Den Europæiske Unions ret, der har kompetence til at pådømme tvister i denne henseende. Søgsmålet kan således ikke antages til realitetsbehandling på dette punkt.

135 Kommissionen har anført, at selv hvis ordlyden af de stillede spørgsmål var blevet sendt til sagsøgeren, ville dette under alle omstændigheder ikke give hende det fornødne grundlag for at vurdere, om alle de spørgsmål, der blev stillet ansøgerne, havde samme relevans og sværhedsgrad.

– Personalerettens bemærkninger

136 Det bemærkes, at det fremgår af vedtægtens artikel 25, stk. 2, at enhver afgørelse, der træffes om en bestemt person i henhold til vedtægten og indebærer et klagepunkt, skal begrundes. Efter fast retspraksis har pligten til at begrunde en afgørelse, der indebærer et klagepunkt, til formål dels at give den pågældende tilstrækkelige oplysninger til, at denne kan fastslå, om beslutningen er begrundet eller ej, dels at gøre det muligt for retsinstanserne at efterprøve afgørelsen (dom afsagt af Retten i Første Instans den 23.1.2003, sag T-53/00, Angioli mod Kommissionen, præmis 67, og dommen i sagen Martínez Páramo m.fl. mod Kommissionen, præmis 43).

137 Det er endvidere i nogle sager, hvor sagsøgerne, der havde deltaget i udvælgelsesprøver, ikke havde bestået prøver, der bestod i besvarelse af multiple choice-spørgsmål, blevet fastslået, at administrationen havde opfyldt sin begrundelsespligt ved at give sagsøgerne meddelelse om de opnåede point ved prøverne og den omstændighed, at visse af spørgsmålene var blevet annulleret (jf. i denne retning dom afsagt af Retten i Første Instans den 17.1.2001, sag T-189/99, Gerochristos mod Kommissionen, præmis 34, og af 2.5.2001, forenede sager T-167/99 og T-174/99, Giulietti m.fl. mod Kommissionen, præmis 81 og 82).

138 Såfremt der ikke foreligger særlige omstændigheder, kan administrationen, når den organiserer ansættelsesprøver, der består i besvarelse af multiple choice-spørgsmål, således opfylde sin begrundelsespligt ved at give de ansøgere, der ikke har bestået prøverne, meddelelse om antallet og procentandelen af korrekte svar og ved efter ansøgernes anmodning at fremsende de korrekte svar på de stillede spørgsmål. Det vil kun kunne forholde sig anderledes, hvis sagsøgeren i sin klage konkret bestrider relevansen af visse spørgsmål eller rigtigheden af det svar, der er angivet som det korrekte svar, og kun på betingelse af, at forskellen mellem den pågældendes resultater og minimumskarakteren er af en sådan størrelse, at den pågældende, forudsat at klagen anses for begrundet (hvilket kræver, at retten fastslår, at de faktiske omstændigheder i sagen er urigtige, jf. herom Personalerettens dom af 11.9.2008, sag F-127/07, Coto Moreno mod Kommissionen, præmis 32), vil være blandt de ansøgere, der har bestået de pågældende prøver. I en sådan situation tilkommer det nemlig administrationen i svaret på klagen at give oplysninger i denne henseende, herunder ordlyden af de spørgsmål, som ansøgeren blev stillet under prøverne.

139 Det bemærkes for det første i det foreliggende tilfælde, som nævnt ovenfor, at sagsøgeren ved e-mail den 14. marts 2006 fik meddelelse om, at hun havde opnået 32% korrekte svar i den prøve, der havde til formål at bedømme hendes evne til sproglig logisk ræsonnement, og 35% korrekte svar i den prøve, der havde til formål at bedømme hendes evne til talbehandling, dvs. i alt 33,33% korrekte svar, hvilket samlet set er mindre end den minimumskarakter, der var fastsat for ansættelsesgruppe II, og som i det foreliggende tilfælde var 35%. Sagsøgeren fik endvidere, umiddelbart inden hun indgav sin klage via EPSO's hjemmeside, mulighed for at gøre sig bekendt med en tabel, der for hvert af de spørgsmål, hun havde besvaret, angav det rigtige svar, det svar, hun selv havde givet, og den tid, der var hengået med at besvare spørgsmålet. Det fremgik endvidere af samme tabel, at et af de spørgsmål, som sagsøgeren var blevet stillet, ikke kunne læses, og at hun af denne grund var blevet tildelt et point.

140 Det er ganske vist ubestridt, at sagsøgeren i sin klage over afgørelsen af 14. marts 2006 i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, anmodede administrationen om at fremsende ordlyden af de spørgsmål, som hun var blevet stillet under de prøver, der havde til formål at bedømme hendes evne til sproglig logisk ræsonnement og talbehandling, og at ansættelsesmyndigheden i sit svar på klagen ikke efterkom denne anmodning. Det bemærkes imidlertid, at sagsøgeren i klagen ikke konkret har anfægtet relevansen af selve spørgsmålene, og hun har heller ikke mere generelt gjort gældende, at hun personligt var blevet stillet spørgsmål, der var åbenbart upassende eller irrelevante. Den omstændighed, at Kommissionen ikke til sagsøgeren fremsendte ordlyden af de spørgsmål, som hun blev stillet under prøverne, kan således ikke anses for at udgøre en tilsidesættelse af begrundelsespligten.

141 Det følger heraf, at det tredje anbringendes første led må forkastes.

Det tredje anbringendes andet led om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet

– Parternes argumenter

142 Sagsøgeren har med henvisning til dom afsagt af Retten i Første Instans den 27. juni 1991 i sagen Valverde Mordt mod Domstolen (sag T-156/89, præmis 121-123) og dommen i sagen Giulietti m.fl. mod Kommissionen (præmis 73 og 74) anført, at selv om ansøgere til den samme prøve ikke nødvendigvis skal stilles de samme spørgsmål, bør de under alle omstændigheder stilles spørgsmål, der har samme sværhedsgrad. I det foreliggende tilfælde har udvælgelseskomitéen imidlertid gentagne gange udtrykt bekymring over, at der bestod et misforhold mellem prøverne, idet ikke alle spørgsmålene var udarbejdet af institutionerne selv, men af private virksomheder, der havde indgået kontrakt med EPSO herom. Udvælgelseskomitéen har endvidere angiveligt anført, at ansøgerne, henset til, at visse spørgsmål var uforholdsmæssigt vanskelige, og at spørgsmålene blev valgt vilkårligt, blev stillet over for prøver af forskellig sværhedsgrad.

143 Kommissionen har heroverfor anført, at sagsøgeren ikke har anført noget forhold, der kan rejse tvivl om, hvorvidt de stillede spørgsmål har haft en passende sværhedsgrad.

– Personalerettens bemærkninger

144 Det følger af fast retspraksis, at udvælgelseskomitéen råder over et vidt skøn med hensyn til det detaljerede indhold af de opgaver, der stilles under en udvælgelsesprøve. Det tilkommer alene Unionens retsinstanser at efterprøve dette indhold, såfremt det går ud over de rammer, der er angivet i meddelelsen om udvælgelsesprøven, eller det ikke er i overensstemmelse med formålene med udvælgelsesprøven (jf. Domstolens dom af 8.3.1988, forenede sager 64/86, 71/86-73/86 og 78/86, Sergio m.fl. mod Kommissionen, præmis 22, dom afsagt af Retten i Første Instans den 9.11.2004, forenede sager T-285/02 og T-395/02, Vega Rodríguez mod Kommissionen, præmis 35). I forbindelse med prøver bestående af multiple choice-spørgsmål tilkommer det ikke Personaleretten at sætte sin egen rettelse i stedet for udvælgelseskomitéens. Et spørgsmål kan kun efterprøves, eventuelt med hensyn til

de svar, som foreslås herpå, såfremt det fremgår, at spørgsmålet er åbenbart upassende, henset til den pågældende udvælgelsesprøves formål (dommen i sagen Vega Rodríguez mod Kommissionen, præmis 36). Denne retspraksis vedrørende udvælgelsesprøver skal anvendes analogt på en indkaldelse af interessetilkendegivelser.

145 I det foreliggende tilfælde fremgår det af sagsakterne, at EPSO af hensyn til at sikre ligebehandling af ansøgerne besluttede, at de spørgsmål, der var indeholdt i databasen over prøvespørgsmål, skulle inddeles i fem niveauer med forskellige sværhedsgrader, og navnlig at computeren i forhold til ansøgerne til stillingerne som kontraktansat i ansættelsesgruppe II tilfældigt under prøven i sproglig logisk ræsonnement skulle vælge 20 spørgsmål med sværhedsgrad 4, fem spørgsmål med sværhedsgrad 3 og under prøven i talbehandling 15 spørgsmål med sværhedsgrad 4 og fem spørgsmål med sværhedsgrad 3. EPSO har således bestræbt sig på at sikre den samme sværhedsgrad for alle ansøgere.

146 Personaleretten kan endvidere kun sætte spørgsmålstegn ved rigtigheden af inddelingen af spørgsmålene i forskellige sværhedsgrader ved at foretage en samlet vurdering af alle spørgsmålene, hvilket det alene tilkommer Personaleretten at foretage, hvis der foreligger en række indicier, som vidner om, at den inddeling, som arrangørerne har foretaget, er behæftet med fejl, der går ud over den skønsbeføjelse, som tilkommer dem. I det foreliggende tilfælde bemærkes, at sagsøgeren kun i generelle vendinger har rejst tvivl om relevansen og sværhedsgraden af visse af de spørgsmål, der indgår i databasen over prøvespørgsmål, men hun har ikke på nogen måde hævdet, at hun med undtagelse af det ene spørgsmål, som blev annulleret, og i hvilken forbindelse hun fik tildelt et point, personligt er blevet stillet spørgsmål, der var åbenbart upassende eller irrelevante, henset til formålet med indkaldelsen af interessetilkendegivelser.

147 Det tredje anbringendes andet led kan derfor ikke tages til følge.

148 Det følger heraf, at det tredje anbringende må forkastes.

Anbringendet om EPSO's manglende kompetence

Parternes argumenter

149 Sagsøgeren har under retsmødet sat spørgsmålstegn ved, om EPSO havde kompetence til at træffe afgørelse af 14. marts 2006.

150 Den Italienske Republik har anført, at det fremgår af ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 5, samt af de almindelige gennemførelsesbestemmelser vedrørende procedurerne for ansættelse og beskæftigelse af kontraktansatte ved Kommissionen, der blev vedtaget ved afgørelse af 7. april 2004 (offentliggjort i *Administrative Oplysninger* nr. 49-2004 af 1.6.2004, herefter »de almindelige gennemførelsesbestemmelser«), at EPSO kun i forhold til udvælgelsen af kontraktansatte har kompetence til at fastlægge indholdet af prøverne og afvikle udvælgelsesprocedurerne, men ikke kompetence til at give ansøgerne afslag. Den Italienske Republik har anført, at i det foreliggende tilfælde henhører denne kompetence således under de institutioner, der har en interesse i oprettelsen af databasen over kontraktansatte.

Personalerettens bemærkninger

151 Det bemærkes, at det fremgår af ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 5, at »[EPSO] efter anmodning fra de enkelte institutioner [yder] bistand til institutionerne vedrørende udvælgelse af kontraktansatte og især til fastlæggelse af indholdet af prøverne og tilrettelæggelsen af udvælgelsesprocedurerne«. Det fremgår endvidere af artikel 3, stk. 2, i afgørelse af 2002/620, at »[EPSO] kan yde assistance til

institutioner, organer, organismer og agenturer oprettet i medfør af traktaterne eller på grundlag af disse i forbindelse med afholdelse af interne udvælgelsesprøver og udvælgelse af øvrige ansatte«. Endelig fremgår det af artikel 5, stk. 2, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser, at de prøver, der har til formål at bedømme ansøgernes evne til sproglig logisk ræsonnement og talbehandling »afholdes af EPSO eller finder sted under EPSO's ansvar«.

152 Eftersom det følger af selve ordlyden af indkaldelsen af interessetilkendegivelser, at indkaldelsen er offentliggjort af EPSO »på vegne af EU-institutionerne og navnlig på Kommissionens og Rådets vegne«, havde EPSO på grundlag af de i foregående præmis nævnte bestemmelser kompetence til at organisere stopprøver og til at give til de ansøgere, der ikke havde bestået disse prøver, afslag.

153 Følgelig kan anbringendet om, at EPSO ikke havde kompetence til at vedtage afgørelse af 14. marts 2006, ikke tages til følge.

154 Eftersom påstanden om annullation af afgørelsen af 14. marts 2006 skal forkastes, skal påstanden om annullation af »EPSO's og/eller udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at opføre sagsøgeren i databasen over de ansøgere, der bestod stopprøverne«, som følge heraf ligeledes forkastes.

155 Det følger af alt det ovenfor anførte, at Kommissionen må frifindes.

Sagens omkostninger

156 I henhold til procesreglementets artikel 122 finder bestemmelserne i dette reglements kapitel 8, anden afdeling, om sagsomkostninger kun anvendelse på sager, der er anlagt ved Personaleretten fra tidspunktet for dette reglements ikrafttrædelse, dvs. den 1. november 2007. De relevante bestemmelser i procesreglementet for Den Europæiske Unions Ret finder fortsat tilsvarende anvendelse på sager, der verserer for Personaleretten før denne dato.

157 Ifølge artikel 87, stk. 2, i procesreglementet for Den Europæiske Unions Ret pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til artikel 88 i samme reglement bærer institutionerne i tvister mellem Unionen og dens ansatte selv deres egne omkostninger. Da sagsøgeren har tabt sagen, bestemmes det, at hver part skal bære sine egne omkostninger.

158 Ifølge artikel 87, stk. 4, første afsnit, i procesreglementet for Den Europæiske Unions Ret bærer Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

PERSONALERETTEN (plenum):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Marie-Thérèse Angioi og Kommissionen bærer deres egne omkostninger.

3) Intervenienterne, Kongeriget Spanien og Den Italienske Republik, bærer deres egne omkostninger.

Mahoney Gervasoni

Kreppel Tagaras Van Raepenbusch

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. juni 2011.

W. Hakenberg
Justitssekretær

P. Mahoney
Afdelingsformand